

VRŠOVICKÝ

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

LUKÁŠ 19:20 | PŘIŠEL
DALŠÍ A ŘEKL: „PANE, TU JE
TVOJE HŘIVNA; MĚL JSEM JI
SCHOVÁNU V ŠÁTKU...”

Bylo krásné slunečné sobotní dopoledne, nahony vzdálené předpovědi z předchozího dne, která hlásala zataženo s občasným deštěm, a nečekaně teplé na počátek února. Alespoň tak se nám to s Ráchelkou jevilo za oknem vyhrátého bytu. Vyrazily jsme proto na vycházku do Grébovky a užívaly si toho téměř jarního počasí. Ač je to téměř neuvěřitelné, tvrdé y na konci obou sloves v předchozí větě není dáno mou neznalostí gramatických pravidel, ale my jsme s Ráchelkou opravdu byly samy, neboť mužská, ta větší, část naší rodiny se nezúčastnila. Kluci byli u kamarádů a manžel zmizel, kam jinam, než do rozlehlých útrob kostela nebo divadla.

Počátek února je ale počátek února a tak ono zdánlivé teplo za oknem bytu zase nebylo ve skutečnosti tak velké. Nevzaly jsme si rukavice a Ráchelce začala být po chvilce běhání na hřišti zima na ruce. Přiběhla ke mně, sedla si na klín čelem ke mně, ruce si schovala pod můj kabát a povídaly jsme si. Občas jsme se na sebe podívaly a Ráchelka najednou povídá: „**Já vidím mě**“, když zahlédla svůj obraz v mé oční panence. Byl to pro ni velký objev, který ale bohužel tváří v tvář lákavějším atrakcím, které takové dětské hřiště nabízí, zůstal nedocenen. Mě zase, v mém věku a počtu letech strávených na nich se čtyřmi dětmi, dětská hřiště nechávají docela chladnými, a tak jsem se alespoň zamyslela nad Ráchelčinými slovy: „**Já vidím mě**“.

Nikdy předtím mě to nenapadlo, ale bavím-li se s druhým člověkem, pak jsme k sobě většinou otočení tvářmi a pak oprav-

du naše oční panenky odrážejí naše vzájemné obrazy. Po dobu rozhovoru na sobě neseme odraz toho, s kým právě hovoříme. Ten druhý v nás může zahlédnout sám sebe, svou vlastní tvář.

Tato skutečnost je sama o sobě fascinující a implikuje mnohé další úvahy. O tom, jak v druhém člověku člověk potkává sám sebe; o tom, jak v sobě neseme obraz těch, s nimiž se setkáváme, i o tom, jak ten druhý v nás může zahlédnout svůj obraz a můžeme se tak setkat na půdě společně sdíleného lidství.

„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Zahlédneme-li v druhých něco ze sebe samých, bude možná snazší nalézt si k nim cestu. Sebe přece také milujeme i přes všechny nedostatky a selhání, kterých se denně dopouštíme. Jsme si podobní víc, než si myslíme. Ti druzí ve svém životě nezápasí o nic méně než my a stejně jako my chtějí být milováni a zažívat přijetí druhými lidmi.

Kéž bychom uměli druhé přijímat tak, kéž by nám na druhých záleželo tak, aby v nás zahlédli kus ze sebe samých.

Adela Frýdlová

UVEDENÍ DO CHRÁMU

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu... (Z liturgie Hromnic)

Svátek Uvedení Páně do chrámu se lidově nazývá Hromnice. Dříve jím končila doba vánoční. Tento svátek připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli Ježíše 40 dní po jeho narození do jeruzalémského chrámu, aby ho odevzdali Bohu. Tento svátek je obohacen symbolem žehnutí svící, které mají významnou symbolickou úlohu. Svíce, která sama sebe stravuje, aby jiným dala světlo...

Bože, ty jsi slunce našeho života zahánějící každou temnotu; osvěćuj nás svým jasným světlem, abychom nechodili ve tmách, ale věrně kráčeli po tvých cestách.

www.pastorace.cz

NEDĚLE V ÚNORU

Uvedení Páně do chrámu 2. února 2011

Na myslí nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, tak i tvoje chvála zní až do končin země.

O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli ve městě Hospodina zástupů, ve městě našeho Boha. (Žalm 48,10.9)

První čtení z Písma: Malachiáš 3,1–5

Druhé čtení z Písma: Židům 2,14–18

Evangelium: Lukáš 2,22–40

V. neděle po Zjevení Páně 6. února 2011

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh. (Žalm 95,6–7)

První čtení z Písma: Izajáš 58,1–12

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 2,1–16

Evangelium: Matouš 5,13–20

VI. neděle po Zjevení Páně 13. února 2011

Buď mi skalou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, veď mě pro své jméno a do-veď mě k cíli. (Žalm 31,3–4)

První čtení z Písma: Deuteronomium

30,15–20

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 3,1–9

Evangelium: Matouš 5,21–37

VII. neděle po Zjevení Páně 20. února 2011

Já v tvé milosrdenství však doufám, moje srdce jása nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. (Žalm 13,5–6)

První čtení z Písma: Leviticus 19,1–2.9–18

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským

3,10–11.16–23

Evangelium: Matouš 5,38–48

VIII. neděle po Zjevení Páně 27. února 2011

Hospodin mě podepíral, učinil mě volným, ubránil mě, protože si mě oblíbil.

(Žalm 18,19–20)

První čtení z Písma: Izajáš 49,8–16a

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 4,1–5

Evangelium: Matouš 6,24–34

Iz 49, 1-7

1K 1, 1-9

ev. Jn 1, 29-42

VÝMYSL BOŽÍ

Od vánoc dál, přes svátek Zjevení Páně je poselství církve neseno biblickými texty, které jsou připomenutím Ježíšova tělesného zrození, odtud přes svědectví o Ježíšově křtu pokračuje církev svědectvím o počátku Ježíšova veřejného působení. Poselství církve je tak od začátku církevního roku výrazně „christocentrické“ - je vázáno na Krista jako na toho, který je ústředním bodem, nebo lépe řečeno s apoštolem a žalmistou - úhelným kamenem, naší víry. Nahlédnuto zvenčí může někoho napadnout, jestli to církev s tím Ježíšem nějak nepřehání. Proč hovoří stále jen o něm? Celý církevní rok vytýčila na půdorysu jeho života a jeho slov. Neměla by se snad víc zaměřit na poselství o Bohu? Jako odpověď mě napadá známý argument, že všechno, co o Bohu víme, je prostřednictvím Ježíšovým. Naše víra v Boha je vírou, která skrze Ježíše jako Božího Syna poznává Boha jako milujícího Otce. Křesťanství ze své podstaty ani nemůže být jiné, nežli christocentrické. Ten, kdo nám o Bohu pověděl, ukázal nám, jaký je, byl Ježíš, který je Kristem - Božím pomazaným, kterého Bůh dal za světlo pronárodům, aby spása dosáhla až do končin země. Ježíš, jako součást lidu Izraele, je naší spojnicí s Božími zaslíbeními spjatými s vyvoleným národem. Kdykoliv se církev odpoutává od Ježíše, a má k tomu někdy tendenci ve svých snahách být šířitelkou humanitních idejí, nebo naopak se příliš soustředí pouze na charitativní službu, bez toho, aby připomínala, kdo ji

k této službě povolal a jaké je jeho poselství pro člověka, začne zákonitě chřadnout. Církev nevystačí s poselstvím o Ježíši jako o jedinečném člověku. Každý člověk je jedinečný. A zdůrazňovat jedinečnost konkrétního člověka zároveň znamená vidět tuto jedinečnost na pozadí jedinečnosti miliónů ostatních. Jedinečnost Ježíšova je pro nás ukryta v přesvědčení nikoliv o tom, že byl v některých ohledech výjimečným, ale že on je tím, který snímá hřích světa. Žádný člověk nemůže sejmout hřích světa - s výjimkou toho, který na sebe tento hřích vzal jako „pravý velikonoční beránek“ - Ježíš Kristus. Žádný jedinečný člověk obdařený mimořádnými schopnostmi, nadáním, uměním, moudrostí či jinými vlastnostmi nemůže být tím, který na sebe vezme náš hřích, od nikoho jiného nemůžeme uslyšet: „Synu, odpouštějí se ti hříchy,“ aniž bychom takového člověka neměli za blázna, protože jaký člověk nám může odpustit hříchy, které se ho nijak netýkají? Ježíšova jedinečnost tkví právě v jeho jedinečném spojení s Bohem. V tom je pro nás postavou bezkonkurenční a nenahraditelnou. Kdysi dávno jsem ve všech svých pochybnostech o Kristu dospěl k přesvědčení, že kdyby se nic z jeho příběhu nezakládalo na pravdě, kdyby se Ježíš jako člověk nenarodil, nezemřel na kříži a nevstal z mrtvých, anebo kdyby se narodil, ale ve všem se od počátku až do konce mýlil, všechna jeho slova a slova o něm by snad byla myšlenkami jiných

lidí a veškeré poselství evangelia by bylo jen „zbožným výmyslem“, tak je to pro mě výmyslem Božím. Něčím, co si vymyslel ne člověk, ale Bůh, který myšlenku o Kristu uložil do srdcí a do myslí lidí. A existuje něco víc, nežli to, co si vymyslel Bůh? V takové víře pak člověk hází za hlavu veškeré spekulace a pseudodůkazy o Ježíšově existenci a povaze jeho působení. Je pro něho zbytečné pitvat okolnosti jeho početí, narození. Kdyby Ježíš jako Kristus neexistoval, tak by si ho Bůh musel vymyslet. A není posledku všechno jenom Boží myšlenkou, Božím výmyslem? Ježíš je úžasným Božím výmyslem. Neznám větší poselství o naději, nežli to, které nám zprostředkovává Nový zákon: to že Bůh je s námi, že je s člověkem a že se tímto člověkem v Ježíšovi stává proto, abychom ho poznávali, abychom se učili jeho lásce a abychom přijímali Boží odpuštění a vysvobození. Bez Ježíše bychom o Bohu nevěděli vůbec nic. Víra, která nezapasí s pochybnostmi je vírou nezralou a ve své podstatě je snadno otřesitelná, protože ji snadno rozhodí sebenepatrnější zmínka o něčem, co jako by nezapadalo do představy o tom, jaký svět je nebo by měl být. Otázka, kterou si ve Starém zákoně klade Boží služebník - tedy Boží pomazaný, mesiáš pro nás zvaný Kristus zní: „Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.“ Teprve až po tomto odhalení může přijít jistota odpovědi: „U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha.“ Kdo čas od času nezapochybuje o smyslu svého konání, svých životních postojů, ale i o smyslu a způsobu své víry, těžko může pokročit na své duchovní cestě. Bez

pochybností zůstávají malé děti. Jenom ty mají představu o světě, který je jednoduchý, čitelný a jasně předvídatelný. S dospělostí ve víře se váže hutnější strava, která člověku dává sílu překonávat slabosti i pochybnost. V prorockém slovu k mesiáši, které čteme u Izajáše, je mu od Boha řečeno: „Nestačí, abys byl jenom mým služebníkem, dal jsem tě za světlo pronárodům.“ Vztáhnuto na Ježíše Krista, nestačí ho nahlížet jenom jako Božího služebníka, zajímavého a jedinečného člověka - on je světlem pronárodů, spásou až do končin země. Světlem, které svítí i do mé existence, do existence mého národa, spásou, která mě potkala jako nezasloužená a úžasná milost. A vztaženo do naší konkrétní existence: nestačí jenom a za všech okolností sloužit - udírat se ve své službě, ať už je jakákoliv, stejně tak důležité je být světlem, tedy nést světlo Kristovo dál světu i okolnostem navzdory, být světlem světa a solí země.

*Kázání o II. neděli po Zjevení Páně
16. ledna 2011 v Husově sboru ve Vršovicích*

PROGRAM NA ÚNOR

6.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.2.	pátek	19 hod.	Arménie - perla Kavkazu Komponovaný večer o cestě na Dálný Východ. Pořadem provází H. Ze- zulková	v Centru MANA
13.2.	neděle	10 hod.	sborová snídane	v horní místnosti
13.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.2.	pátek	16.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
20.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží H. Zezul- ková
25.2.	pátek	19 hod.	eclessiola u Pešků	byt Peškových, snížené přízemí, Moskevská 34
27.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, kázání J. Pešek
27.2.	neděle	17 hod.	Honza a drak - nedělní pohádka pro děti.	V Centru MANA

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představe-
ní na pokladně divadla.

dopis VII.

V předminulém dopise jsem vám psala o 8. verši 17. žalmu, který v angličtině zní doslova: ochraňuj mě jako jablko svého oka. Určitě si vzpomínáte. Možná vás udivilo, proč právě jako jablko svého oka. V Anglii se ta část oka, kterou my nazýváme panenkou, nazývá jablko. A to je ta nejdůležitější část oka. Vše ostatní co oko tvoří, tzn. nadočnicový oblouk, obočí, víčko, řasy, slzná clona i duhovka chrání právě tuto malou část, která je centrem zraku. A tak modlí-li se žalmista – ochraňuj mě jako „jablko“ svého oka - říká tím: Pane, ochraňuj mě tak, jako oko ochraňuje tu malou černou tečku, aby mohla vidět. Věřím, že i nás Pán ochraňuje proto, abychom mohli vidět. Vidět to, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, ale co připravil Bůh těm, kteří ho milují.

Bylo sobotní odpoledne, druhý den Adventu, zimní i když ne studená atmosféra, kdy už od rána jakoby se smrákalo. Cambridge vánočně vyzdobená sama připomínala jednu z ozdob na vánočním stroměčku. Byla roztomilá, úplně se chtělo ji vzít do dlaně se všemi těmi obchůdky, trhy, prokřehlými pouličními prodavači, ozářenými výlohami a zahřát ji. Procházejíc kolem nejrůznějších pekařství, cukrářství a stánků, vzpomínala jsem na vůni domova, domácího cukroví a františků.

Večer jsem pak byla na Haydnově Mesiáši. Vzpomínala jsem, jak nám Lukáš s mládeží v Chudobíně na faře četl od Zweiga z Hvězdných hodin lidstva o vzniku této skladby. Zdali jsem si tehdy pomyslela, že poprvé uslyším tuto skladbu v Queen's College v Cambridge? Život je nevypočitatelný. Ale necháme-li se vést Betlémskou hvězdou... Hodina, kdy ta se zjevila, byla, jak věřím, pro lidstvo tou nejhvězdnější. Díky ní pak každá hodina našeho života může být hvězdnou...

Vaše Adela

III. část

Zůstal mi hotový scénář. Když jsem se dozvěděl, že v rámci Českého lva existuje i soutěž nerealizovaných scénářů, tak jsem tam Nokturno přihlásil - a vyhrál jsem. Hned v zákulisí Lucerny, kde se ta sláva odehrávala, projevil o látku zájem mladý produkční Adam Dvořák. Pak zavolal, že se pro to získal režiséru Alici Nellis. Ta, protože je zvyklá na autorské filmy, si pochopitelně začala scénář upravovat. Požádal jsem ji, abychom si na to ještě sedli spolu - a sepsali jsme verzi přijatelnou pro oba. Jenže ona se mezitím pustila do natáčení filmu Mamas&Papas a vznikl průřev. Když pak dotočila, dostal jsem od ní novou podobu scénáře - a řekl jsem jí i Dvořákovi, že by to chtělo ještě jednu verzi. Ale k tomu už nedošlo. Rozběhly se přípravy na natáčení, začalo obsazování rolí... A od té doby už o filmu vlastně nic nevím. Až jsem se dočetl, že Alice kvůli nemoci režirování vzdala.

S režisérem Nikolaevem, který nastoupil místo ní do rozjetého vlaku, jsem mluvil jen jednou, po telefonu. Chápu, že je ve velice složité situaci, a tak jsem si řekl, že se mu do toho nebudu plést - když mě budou potřebovat, tak mě zavolají.

A zavolali? Už jste se byl podívat „na place“? Pozvali vás na první natáčecí den?

Nepozvali. Ale mně to v jistém smyslu uvolnilo ruce - od té mé práce už uplynul nějaký čas a já už jsem někde jinde...

Přesto mi připadá dost zvláštní, že jste aspoň u slavnostního startu nebyl. Na rozdíl třeba od pana Schwarzenberga, který měl při té mediální slávě první klapku... Prý proto, že tak symbolicky navázal na svého strýce Františka, který byl v roce 1957 hlavním řečníkem na znovuoživení památníku českých obětí v americkém městečku Lidice - klikaté jsou cesty osudu a „public relation“...

Ano, Karel Schwarzenberg, který se jednou nechal slyšet, že nebyly jen Lidice, ale taky Postoloprty...

Zažil jsem řadu filmových realizací, kdy jsme s režisérem byli pohromadě i během natáčení, a třeba i při dokončovacích pracích... Ať to bylo s Evaldem Schormem nebo s Jiřím Krejčíkem, s Františkem Vláčilem... Na druhé straně jsem udělal zkušenost s tou anglickou produkční firmou - oni, když koupí scénář, tak ho považují za své absolutní vlastnictví, což je pro mě jako autora nepřijatelné. Ale pochopil jsem, že v takové konstelaci už mohu jen zdálky sledovat, jak ten vystřelený projektil letí... A už při natáčení rakouského televizního seriálu Dynastie Straussů, nedlouho po převratu, jsem zíral - tam najednou nastoupil jiný, americký režisér a rozjelo se to úplně jinak a jinam. Tehdy jsem si řekl, že se scénáři končím. Já vlastně film nenávidím...

Tedy vám nevadí, že nejste zván?

Ovšemže bych byl raději, kdybych to mohl aspoň trochu sledovat. Taky se stává, že vás při natáčení ještě něco podnětného napadne, co se dá do filmu zapracovat... Ale tady je možná lepší, že tam nejsem. A co si budeme povídat - já jsem starý! A nad některými věcmi si říkám, že už nemám právo a asi ani patřičnou optiku vnímání, abych to mohl nějak po-

postrčit. Na druhé straně se nemůžu zbavit pocitu, že ještě rozeznám, kdy je to horší a kdy lepší... Ale to je vše. Hlavně, aby to dopadlo dobře.

Premiéra má být za rok, v červnu. Těšíte se?

Podívejte se, tady jde o téma, které je podstatné a v jistém smyslu i prokleté, hodně dlouho čekalo na realizaci. Dá se přirovnat k tomu, co pro Poláky znamená Katyň, potažmo Wajdova Katyň... Teď je kolem toho samozřejmě virbl a já se jen trochu bojím, aby v důsledku té předběžné reklamy nebylo u lidí vyvoláno příliš velké očekávání, které může po premiéře splasknout. Moc bych si přál, aby ten film dopadl dobře - a také aby byl přijat ne jako vlastenecká povinnost, kdy lidé mají takříkajíc povinnost sledovat děj v pozoru.

Pro mě je to poslední film mého života. Protože, i kdyby mě někdo ještě chtěl a já bych ještě mohl, tak já už nechci. Dělán už něco jiného a vím, že musím pospíchat, času moc nezbývá.

Ještě horší je, že nám teď nezbývá místo, abychom se zabývali dalšími vašimi počiny - a dalšími českými hrdiny, kterým jste se věnoval...

Pokud to Literárkám, kterým fandím, udělá dobře - a to místo se najde, tak já si čas udělám.

Jako závědek na ten příští hovor bych si dovolil ještě jednu aktuální otázku, v souvislosti s nedávným pohřbem Milana Paumera ze skupiny bratří Mašínů: Jsou Mašínové a spol. hrdinové?

Na to už jsem před lety odpovídal. Měl jsem na to jednu větu a musel jsem říct ano, nebo ne. Nemám důvod na své tehdejší odpovědi něco měnit. Řekl jsem ne a přidal otázku, parafrázi Dostojevského: Není-li bůh, je všechno dovoleno? Za komunistů nebyl - bylo proto vše dovoleno?

*Lidičtí hrdinové Zdeňka Mahlera - rozhovor Jana Plachetky se Zdeňkem Mahlerem
Pondělí, 16. srpen 2010, Literární noviny*

Mám rád staré opuštěné hřbitovy. Ten hamerský byl přilepený k bílému kostelíku obloženému z návětrné strany dřevěnými šindelemi. Za zídou porostlou břechtanem se na všechny strany nakláněly náhrobky s litinovými kříži, mezi nimi jen vysoká tráva a netýkavky. Některé desky byly vyvrácené, nápisy nečitelné, ale jiné vypadaly, jako by je byly čísi ruce zlatily teprve včera. Je to zvláštní, že nejenom lidé chátrají za stejných podmínek různou rychlostí.

Už jsem byl na odchodu, když jsem si cestou k brance povšiml nenápadného náhrobku. Patřil k těm zachovalým. Písmena vyrytá do černého mramoru postrádala kudrlinky kurentu, jimiž se honosily okolní nápisy. Ale jména a letopočty na něm se mi vtiskly do paměti z úplně jiného důvodu. A večer, když jsem nemohl usnout, představil jsem si příběh muže, jenž náhrobek nechal postavit.

Karlu Seidlovi mohlo být pětadesát, možná sedmdesát let, když stál naposledy na stejném místě, kde já ten den odpoledne. Šlachovitý horal v plátěných kalhotách stažených nad pasem řemenem, poslední knoflík košile se mu zařezával do strniště na krku, přes ni filcový kabát. V kostnatých rukou držel pomuchlaný klobouk, na rukávě měl bílou pásku a v náprsní kapse propustku s razítkem Národního výboru.

Věděl, že je tu dnes naposledy, ale nedojímal se. Ani kdyby byl chtěl, uronit slzu dávno neuměl. Chodíval sem celá ta léta jen jednou za rok. Letos je tu dřív, do Dušiček zbývá ještě měsíc.

To jeho žena Rosa, dokud mohla, o hrob se úzkostlivě starala. Lépe než o domácnost. Sorva roztál sníh, zapalovala první svíčku. Od května do září přinášela denně čerstvé kytky a vyměňovala vodu ve váze, na podzim odmetala listí. Čím méně spolu zestárlí manželé mluvili, tím více rozmlouvala Rosa s mrtvými. Co si také říkat po čtyřiceti letech s Karlem Seidlem. Ale dnes nepřišla, je tu jen on.

Studený šumavský vítr mu čechral odkrytou hlavu, za ošlehaným čelem si Karl Seidl přehrával svůj prostý život. Půl roku zima. Cesty s otcem na pilu, dlouhé jízdy na rohačkách do Eisensteinu pro proviant. Hlad, záškrt. Dřina v huti, dřina v lese, dřina v hospodářství na polosamotě. Svatba s mladičkou Rosou ze Seehäuseru pod Černým jezerem. Křtiny. Zádušní mše. Světová válka, zácpy, tyfus. Návrat. Křtiny...

Rosa chodila do kostela každou neděli, ale Karl se s Pánem Bohem dávno rozešel. Byl nejraději sám, chodíval starými pěšinami do hor, v torně jen chleba a pálenku z jeřabin. Vodu pil z potoků. Znal stezky přes slatě, věděl přesně, kde se dá po balvanech přeskákat Křemelná na druhý břeh, i když v dubnu taje.

Za sněhu vyrážel na pláň na dlouhých lyžích, které si v mládí jako první v okolí sám vyrobil. Tu mrazivou zimu před čtyřmi lety je ale na půdě hledal marně. Připnuté k botám německého vojáka odměřovaly bezbřehost ruské stepi poté, co je Rosa odevzdala ve sbírce pro strádající Wehrmacht. Karl na oplátku spálil její obrázky z mariánských poutí a Kristu nade dveřmi zabodl do prsou odznáček Winterhilfe s říšskou orlicí, který Rosa obdržela za svůj dobročinný skutek.

Poslední roky se při svých toulkách opíral o hůl s okovanou špičkou, ale ušel stejnou štreku jako dřív. Měl jedno místo nad jezerem, kde vydržel celé hodiny sedět pod mohutným smrkem a pozorovat vodní temnotu. Občas v lese i přenocoval, dotěrné mušky zaháněl silným tabákem. Byl za podivína, ale lidé to chápali.

Ne, úkosem na něj nikdo nehleděl, dokonce ani pan farář ne. Každý znal jeho příběh a on znal příběh každého. A každý z místních viděl za Karlem Seidlem celý jeho rod

až k prvním Seidlům, kteří sem před staletími přišli, vymýtili prales, postavili kostel a vydupali z divočin civilizaci.

Karl Seidl si prohlížel náhrobek z černého mramoru, zasazený do žulového soklu, kterým chtěl kdysi utěšit svou ženu v jejím nekonečném žalu. Rosa mu tehdy vyčetla, že pod vyřtými jmény nenechal místo pro ně dva. Nenapadlo ho to. Jako by byl tušil, že je to tak správně.

Zítřka ráno na nádraží v Eisensteinu nastoupí do nákladního vagonu. On, Rosa, všichni sousedé. I pan farář. Zůstanou jen mrtví.

Hier ruhen unsere lieben Kinder:

Laurenz * 10.8.1904, † 12.7.1905,

Jakob * 17.5.1906, † 22.9.1906,

Maria * 20.11.1912, † 23.3.1914,

Josefina * 7.9.1913, † 8.9.1913,

Theresia * 15.10.1918, † 2.4.1919.

Die tieftrauernden Eltern

Karl und Rosalia Seidl.

Wir ruhen hier im Rosengarten

und tun auf unsere Eltern warten.

Umanutá Rosa se rozloučit nepřišla. Nechce si připustit, že je to napořád. Že jí nebude dopřáno ztlít ve stejné hlíně. Vymluvila se, že by jí sem oteklé nohy nedonesly. Stejně věří, že růžová zahrada je někde úplně jinde. A tam, tam se konečně všichni shledají. Rosa je svíčková bába. Ale v co má doufat on?

Starý muž vytáhl z kapsy sirky, poklekl a v závětrí dlaní zapálil knot. Chvilku si hřál prsty nad plamínkem a sledoval vosk, stékající po kameni. Pak si nasadil klobouk a zavřel za sebou kovanou branku. Zastavil se a zadíval do údolí utopeného v bílém oparu. Ne, jeho na nádraží v Eisensteinu zítřka nikdo neuvidí.

Otočil se na druhou stranu, zvedl límec kabátu a vykročil. Nahoru, do kopců, na svou poslední túru.

Štěpán Šafránek

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně	Daniel Čáp (1942) - technický poradce
Jan M. Kubín (1963) – finanční zpravodaj	David Frýdl (1974) – farář
Bohuslava Marková (1947)	Oldřich Nováček (1972)
Miroslava Pražáková (1942)	

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 14. 1. 2011

Br. farář podal předběžnou informaci o hospodaření v minulém roce. Konečná účetní uzávěrka bude předložena RS na příštím jednání. Schválený rozpočet se podařilo rámcově dodržet.

RS souhlasí s vybudováním samostatné topné větve v divadelním sále a s tím spojenými drobnými stavebními připomocemi. Z obdržených nabídek vybírá RS jako realizační firmu HOLEMÝ a souhlasí s uvolněním finančních prostředků dle předložené cenové nabídky. Práce budou obsahovat vybudování samostatné topné větve pro divadlo, která bude napojena na rozvod z kotle č. 1 pro kostel a pro MANU. Větev bude uzavíratelná, samostatně měřitelná a radiátory budou osazeny termohlavicemi. Stavební přípomoce budou vykonány v rámci této akce.

RS odsouhlasila formou výnosu způsob finančního vypořádání s panem Edwardem Tomášem ve věci jeho investice do majetku náboženské obce. Pan Tomas zvolený způsob akceptuje.

V pondělí 17.1.2011 se přijdou podívat na kostel a rekonstruované divadlo památkáři za účelem fotodokumentace pro NPÚ. Zůstává v jednání možnost zanesení našeho sboru mezi nemovité kulturní památky. RS proti tomu nic nenamítá.

Bavorská evangelická církev vypsalala grant na podporu ekologických projektů v církvi a v souvislosti s tím navrhuje br. farář podat žádost o grant na napojení vytápění divadla na solární dohřev. RS s podáním grantu souhlasí.

Br. farář informoval o čerpaných grantech, které jsme získali v roce 2010. Jde o tři granty z Městské části Praha 10 a jeden z Magistrátu v celkové výši 61.200 Kč. Další 20.000 Kč obdrželo na dětská představení v klubu MANA občanské sdružení Centrum MANA. Členové RS byli seznámeni s obsahem plnění těchto grantů.

RS projednávala návrhy na členy nové RS pro další šestileté období. Obsahem únorové schůze bude návrh kandidátky členů náboženské obce do RS.

18. března 2011 bude v divadle MANA slavnostní představení k 80. výročí otevření divadla.

Ze zápisu ze schůze RS vybral David Frýdl.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husovsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.